Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №7 (82) 9 КВІТНЯ 2021 РОКУ

Ростуть дбайливі й свідомі майбутні господарі Землі

Починаючи з 1998 року, в Україні щороку у третю суботу квітня відзначають День навколишнього середовища (День довкілля). Свято було задумане, щоб спонукати людей до збереження природи, навколишнього середовища.

Цього року День довкілля припадає на 17 квітня. А за кілька днів, 22 квітня, відзначатимемо ще одну схожу дату – Міжнародний день Землі.

Уперше День землі відзначили у США 1970 року. Через 20 років свято стало міжнародним, а його значення суттєво зросло.

На сьогодні людство й планета Земля опинилися на порозі екологічної катастрофи. Зміни зовнішнього середовища набули загрозливих масштабів. І ці зміни спричинила діяльність людини.

Загалом людство протягом усієї своєї еволюції (а перша людина з'явилася близько 200 тис. років тому) не пристосовувалося до природи, як це робили інші організми, а намагалося її підкорити, зовсім не задумуючись про наслідки.

Із розвитком цивілізації та науково-технічного прогресу, зростанням кількості населення й обсягів виробництва стосунки між природою й людським суспільством лише загострювалися. Забруднені повітря й водойми, опустелювання й виснаження ґрунтів, сотні тисячі зниклих видів тварин і рослин, загибель лісів, кислотні дощі, озонова діра, кліматичні аномалії тощо – усе це результати бездумного втручання в природу. Та саме людство постраждало чи не найбільше: в результаті «прогресу» відбулися незворотні зміни в генетичній структурі клітин людського організму, з'явилися невиліковні захворювання, відчутно зросла кількість народжень фізично й психічно неповноцінних дітей. Фактично земна цивілізація опинилася на межі знищення. Тож на сьогодні людство постало перед дилемою: або воно змінить своє ставлення до природи, або незабаром перестане існувати.

Виникли екологічні проблеми не сьогодні й не вчора. В усі часи, в усі віки розумні та далекоглядні люди (на жаль, їхня частка в суспільстві завжди незначна) усвідомлювали небезпеку й намагалися «достукатися» до своїх сучасників. Як свідчать стародавні літописи, ще близько 4 тисяч років тому вавілонський цар Хаммураті, а пізніше – китайські й монгольські імператори та європейські монархи вже дбали про збереження природи й видавали накази про охорону лісів, степів, водних джерел.

Українська козацька старшина, незважаючи на надзвичайне багатство нашої природи тих часів, теж уболівала за збереження довкілля, про що свідчить низка документів про охорону придніпровських лісів і лук, заборону спалювання лісів, браконьєрства, хижацького знищення звірів та риби.

Держава Україна має потужне природоохоронне законодавство, яке, на жаль, дуже часто ігнорується. Економіка країни десятиліттями формувалася без урахування об'єктивних потреб і належної оцінки екологічних можливостей регіонів. Отруйним тягарем на природу та населення України лягають ерозовані, пересичені пестицидами й отрутохімікатами землі, водойми, вирубані ліси, забруднене промисловими викидами повітря...

Зараз як ніколи постала потреба в тому, щоб якомога більше людей усвідомили масштаби лиха й змінили своє ставлення до природи. На перший погляд, нічого не станеться, якщо ми у себе на подвір'ї спалимо торішнє листя чи бур'яни або залишимо десь на узбіччі пакунок із непотребом. Справді ж, треба наводити лад у себе на обійсті... Однак і спалювання рослинних решток, і викинуте на узбіччя сміття (особливо – пластикові пляшки й поліетиленові пакети) – це все ланки одного ланцюга, що неминуче призводить до екологічної катастрофи.

На щастя, молодше покоління українців росте розумнішим, значно свідомішим за своїх батьків, по-справжньому стурбованим майбутнім нашої планети. А відбувається це в основному завдяки зусиллям педагогів, які проводять екологічно-виховну роботу на уроках та в позашкільний час. У навчальних закладах нашої Білоцерківської громади вже склалися своєрідні традиції відзначення Дня довкілля та Дня Землі, проведення різноманітних екологічних акцій тощо. Це й очищення водних джерел, і висаджування дерев та кущів, і прибирання сміття та благоустрій територій, і виставки та конкурси малюнків, плакатів на екологічну тематику, і багато, багато іншого.

Про успіхи та здобутки навчальних закладів громади в екологічному вихованні підростаючого покоління читайте, будь ласка, **на стор. 4.**

Білоцерківські школярі Богдан Москвиченко, Вікторія Кузяєва та Іван Костюк – учасники онлайн-проєкту «Екошкола».

Балакліївські школярі впорядковують подвір'я закладу.

Учні Попівського ЗЗСО прибирають територію школи.

Чергова сесія сільської ради

30 березня відбулася п'ята сесія Білоцерківської сільської ради восьмого скликання.

Депутати внесли зміни до показників бюджету Білоцерківської сільської територіальної громади на 2021 рік, затвердили акти приймання-передачі основних засобів, інших необоротних матеріальних активів, які підготувала комісія з реорганізації Рокитянської сільської ради, розглянули низку інших питань.

Зупинимося на деяких із них. Так, відповідно до українського законодавства і з метою громадського управління діяльністю закладів освіти сільська рада затвердила Положення про Піклувальну раду закладів освіти Білоцерківської сільської ради.

Піклувальна рада – це колегіальний орган, створений сільрадою й підзвітний та підконтрольний сільраді та загальним зборам закладів освіти. Подібні органи діють при навчальних закладах у різних країнах світу й повністю виправдали себе. Це дієвий засіб управління освітніми закладами різних рівнів.

Відповідно до Положення, склад Піклувальної ради має бути не менше 9 осіб, він формується з урахуванням пропозицій відділу освіти, молоді та спорту, органів громадського самоврядування закладів освіти, депутатів сільської ради. Критеріями відбору членів Піклувальної ради є добропорядність і бездоганна ділова репутація. Працівники закладу освіти, особи, які протягом двох останніх років працювали в ньому, державні службовці, а також близькі до директора особи, здобувачі освіти в цьому закладі та особи, які отримують від закладу будь-які доходи, не можуть бути членами Піклувальної ради.

Кандидат у члени Піклувальної ради подає заяву на членство та письмове підтвердження про те, що він відповідає усім критеріям. За недостовірність поданих документів відповідає кандидат.

Крім того, сесія затвердила Порядок виявлення, обліку та набуття в комунальну власність Білоцерківської сільської ради майна відумерлої спадщини та безхазяйного майна. Він передбачає створення постійно діючої комісії у складі не менше 5 осіб (голова, секретар, члени комісії) з числа посадових осіб сільської ради, членів виконавчого комітету, депутатів.

Члени цієї комісії мають не лише виявляти на території сільської ради майно відумерлої спадщини та безхазяйне майно, а й вести облік потенційних об'єктів відумерлої спадщини та безхазяйного майна, готувати документи, щоб узяти таке майно на баланс сільської ради й зберегти його.

А ще депутати проголосували за Положення про порядок призначення на посаду та звільнення з посади керівників підприємств (установ, організацій, закладів), які належать до комунальної власності Білоцерківської сільської ради, внесли зміни до структури виконавчого комітету й ухвалили рішення про прийняття без конкурсу на посаду заступника сільського голови з питань діяльності виконавчих органів ради Кононенка Юрія Олексійовича. Раніше Кононенко Ю. О. працював завідувачем сектору містобудування, архітектури, житлово-комунального господарства та інфраструктури Великобагачанської РДА.

Як завжди, наприкінці засідання депутати розглянули кілька десятків звернень із земельних питань (про надання дозволу на розроблення проєктів землеустрою, затвердження проєктів землеустрою, затвердження технічної документації тощо).

Усіх небайдужих жителів громади запрошуємо
17 квітня 2021 року
вийти на суботник із прибирання прибережної смуги річки Псьол (від Балаклії до Дзюбівщини).
Збір о 9.00.
Місце збору уточнюйте у заступників сільського голови.
Нагадуємо про необхідність навести лад біля своїх дворів.

Здоров'я – всьому голова

Здоров'я… Яке важливе слово, над значенням якого ми не завжди замислюємося. Маючи його, іноді не помічаємо й не цінуємо, а втративши, жалкуємо, адже не можемо його повернути.

З 15 по 19 березня у Білоцерківській школі відбувся Тиждень пропаганди здорового способу життя. Учні розгадували ребуси й кросворди, виготовляли стінгазети, знайомилися з новинками літератури про здоровий спосіб життя, правильне харчування, шкідливі звички.

Щороку в березні в Україні триває місячник боротьби з туберкульозом. З метою толерантного ставлення до людей, яких торкнулася проблема туберкульозу, та збільшення обізнаності учнів про цю недугу школярі переглянули фільм «Туберкульоз: знай, стережись, не бійся!..»

Відбулася зустріч із сімейним лікарем Білоцерківської АЗПСМ Світланою Григорівною Деркач, яка ознайомила школярів із особливостями ВІЛ-інфікування, діагностикою та лікуванням СНІДу.

Конкурс КВК «Дорожче від золота», проведений для учнів 8-9 класів, сприяв їх всебічному розвитку, поглибленню знань про правила дорожнього руху, про особливості надання першої домедичної допомоги в екстремальних ситуаціях.

А учні 5-6 класів із задоволенням змагалися в грі «Безпечне життя», набуваючи навичок безпечної поведінки в різних ситуаціях.

Під час тренінгу «Їжа та здоров'я» учні під керівництвом учителя з'ясували особливості раціонального харчування, дізналися про вплив шкідливої їжі на здоров'я людини, переконалися в необхідності здорового харчування.

Крім того, в рамках тижня було здійснене анкетування з метою вивчення гастрономічних уподобань дітей, обізнаності щодо правил здорового харчування та шкільного меню креативного кухаря Євгена Клопотенка. Підготували заходи тижня вчителі основ здоров'я Т. Г. Бірук та В. Г. Демочко.

Щоб бути здоровим, необхідні певні зусилля, постійні та значні, замінити їх нічим не можна. Необхідно вести здоровий спосіб життя. У цьому переконалися учні школи.

Здоров'я – найцінніший дар, тож бережіть його!

В. Г. ДЕМОЧКО,
учитель основ здоров'я
Білоцерківської школи.

Т. Г. Бірук проводить гру «Безпечне життя».

Цікаві завдання допомагають учням засвоїти основи раціонального харчування.

Старшокласники після зустрічі з лікаркою Білоцерківської АЗПСМ С. Г. Деркач.

Надзвичайним ситуаціям – міцний заслін!

Навчання населення діям у надзвичайних ситуаціях – один із ефективних заходів цивільного захисту, який дозволяє передбачати можливі надзвичайні ситуації, розробляти заходи щодо їх попередження, а у випадку їх виникнення ефективно їм протидіяти.

По закінченню занять усі працівники сільради отримали відповідні сертифікати.

Особлива увага приділяється навчанню осіб керівного складу та фахівців, діяльність яких пов'язана з організацією та здійсненням заходів цивільного захисту. Протягом лютого-березня цього року дев'ять працівників Білоцерківської сільської ради пройшли відповідне функціональне навчання з питань цивільного захисту.

Заняття проводилися в Полтаві, в Навчально-методичному центрі цивільного захисту та безпеки життєдіяльності Полтавської області та на виїзді у Миргороді, де також є відповідна матеріальна база. На цілий робочий тиждень покидали свої робочі місця й ставали «учнями» заступник завідувача господарством П. П. Фененко, керівниця Центру надання адміністративних послуг М. М. Мошківська, спеціаліст І категорії відділу освіти, молоді та спорту В. М. Пицяк, завідувачка сектору соціального захисту З. М. Зленко, заступники сільського голови Н. П. Падалій, Г. М. Полтавець, О. Ф. Вишник, Л. П. Луць та особисто Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко.

Враховуючи складну епідемічну ситуацію в області, частина занять проводилася онлайн, у дистанційному режимі. Та це не вплинуло на якість підготовки фахівців. Слухачі ознайомилися із загальною структурою Єдиної державної системи цивільного захисту в Україні, вивчили питання планування і організації системи цивільного захисту на місцевому рівні, відпрацювали конкретні питання превентивної та практичної діяльності з урахуванням ймовірних техногенних і природних загроз на території громади.

Наприкінці навчання за допомогою засобів комп'ютерної діагностики слухачі пройшли підсумковий тестовий контроль. Усі працівники Білоцерківської сільради здали його на «відмінно».

– Такі навчання для керівників структурних підрозділів Білоцерківської ОТГ мають бути систематичними, – говорить сільський голова Іван Васильович Лещенко. *– Знання, уміння, навички із запобігання надзвичайним ситуаціям та дій у випадку їх виникнення потрібно оновлювати – у перший рік призначення на посаду й періодично один раз на 3-5 років. Тим більше, що функціональне навчання не передбачає виділення коштів із бюджету громади, а здійснюється за державним замовленням.*

Тепер можемо з упевненістю стверджувати: в громаді створені всі умови для належного запобігання надзвичайним ситуаціям і ефективного реагування у випадку їх виникнення.

Сергій МИКОЛЕНКО.

Нова громадська організація

15 лютого 2021 року, в день вшанування учасників бойових дій на території інших держав, воїни-інтернаціоналісти Білоцерківської громади виступили з ініціативою об'єднати свої зусилля й створити громадську організацію, яка б захищала інтереси учасників бойових дій та займалася національно-патріотичним вихованням молоді.

Підготовчу роботу зі створення нової громадської організації доручили ветеранам Афганістану Вікторові Івановичу Онищенку і Сергієві Анатолійовичу Лобкову.

І ось 1 квітня 2021 року відбулися перші установчі збори громадської організації «Український союз ветеранів Афганістану (воїнів – інтернаціоналістів) при Білоцерківській територіальній громаді». Участь у роботі зборів узяли голова Полтавської обласної організації УСВА Олександр Григорович Расько та Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко. Одноголосно головою громадської організації «Український союз ветеранів Афганістану (воїнів – інтернаціоналістів)» був обраний Сергій Анатолійович Лобков – учасник бойових дій в Афганістані, кавалер ордену «За мужність», а також медалі «За відвагу».

Новообраний голова об'єднання запевнив, що громадська організація захищатиме інтереси учасників бойових дій в Афганістані та координуватиме з відділом освіти, молоді та спорту Білоцерківської сільської ради спільні дії щодо національно–патріотичного виховання підростаючого покоління. А сільський голова привітав усіх учасників із утворенням організації й заявив: усі звернення, побажання від членів організації не залишаться без уваги, він триматиме їх на особистому контролі.

С. А. Лобков.

Сенс її життя – служіння людям

22 квітня виповнюється 70 років людині великої душі, активній та небайдужій жительці нашої громади, справжній лідерці, багаторічній голові ветеранської організації Ользі Авксентіївні Кононенко.

Вона й досі пам'ятає, як улітку 1972 року вперше приїхала в Красногорівку, як її приємно вразило село, що невдовзі стало для неї рідним...

– Я народилася в Чернігівській області, закінчила факультет фізичного виховання Чернігівського педінституту й отримала направлення на роботу в Красногорівський сільськогосподарський технікум, – розповідає Ольга Авксентіївна. *– Пригадую, як о 6-й ранку вийшла з автобуса «Чернігів – Полтава» (він і зараз ходить, я ним до сина їжджу), пройшлася вулицею Красногорівки, й зупинилася вражена. У нас на Чернігівщині здебільшого паркани високі й суцільні: дошка в дошку, а тут – зі штахетника, тож із вулиці добре видно, що робиться у дворах. Усі подвір'я чистенькі, прибрані, акуратні, з дбайливо прокладеними доріжками, доглянутими квітниками. Одне слово, дуже сподобалися мені красногорівські двори.*

Відтоді минуло майже 50 років, різні події були в моєму житті – і приємні, й сумні, та я жодного разу не пожалкувала, що доля привела мене в Красногорівку. І жодного разу не виникало бажання поїхати звідси...

Ще в дитинстві в її життя назавжди увійшли музика і спорт.

– Із 4 по 8 клас я грала на тенорі в шкільному оркестрі народних інструментів, а з 12 років почала займатися легкою атлетикою, – продовжує О. А. Кононенко. *– Зрештою, спорт узяв гору. Звичайно, тут свою роль зіграли природні дані, та посприяв цьому й учитель фізичного виховання: він зумів мене зацікавити, змусити до наполегливої щоденної роботи на тренуваннях, переконав, що ніколи не треба пасувати перед невдачами.*

Виснажливі тренування й жага до перемоги стали частиною її подальшого життя. Дівчинка почала їздити на районні, обласні й навіть республіканські змагання. Часто посідала друге—третє місця, й щиро раділа своїм перемогам, засмучувалася, коли суперники виявлялися сильнішими. І вже тоді вирішила: вона теж стане вчителем фізкультури й так само підтримуватиме здібних спортсменів.

– На роботі у мене з першого й до останнього дня все виходило: я завжди знаходила спільну мову і з учнями, і з колегами, – заявляє Ольга Авксентіївна. *– Працювала викладачем, старшим викладачем фізичного виховання спочатку в технікумі, а після його реорганізації – в ПТУ 49. За сумлінну роботу отримала почесне звання «Відмінник освіти України». Поки була молодшою, неодноразово виступала на районних та обласних змаганнях. Зокрема була рекордсменкою району з легкоатлетичного п'ятиборства: біг на 200 м та 80 м з бар'єрами, метання диска, гранати, штовхання ядра. Більшість моїх рекордів до цього часу лишилися непобитими. Та коли вийшла заміж, спорт мимоволі відійшов на другий план.*

У 70—80-ті роки минулого століття в технікумі, а потім училищі працювали троє викладачів фізичної культури. Заклад мав потужну спортивну базу, зокрема кілька спортивних майданчиків на території, дві спортивні зали в приміщенні.

Той, що в підвалі (для занять силовими видами спорту, тренувань із боротьби) було створено за ініціативи Ольги Авксентіївни.

– На той час дуже модно було облаштовувати в підвалах спортивні зали чи клуби за інтересами, – згадує моя співрозмовниця. *– А в нашому навчальному закладі був гарний підвал, і він пустував. Я запропонувала керівництву перепрофілювати його, й директор підтримав цю ініціативу. Зробили ремонт, закупили обладнання, й почалися тренування із дзюдо, класичної боротьби, силових видів спорту. Їх проводив мій колега Микола Лаврусенко. Я ж працювала у великій залі: вела секції волейболу, баскетболу, легкої атлетики.*

О. А. Кононенко розповідає, що в ті часи на спортивному майданчику на подвір'ї закладу, наче горобці, постійно юрмилися дітлахи. Крім того, будь-хто із жителів Красногорівки міг без перешкод прийти в спортзал училища, щоб позайматися фізкультурою самостійно або в секціях. Наприклад, для літніх жінок діяла група здоров'я. Роботою численних секцій після уроків керували викладачі фізкультури.

– На жаль, зараз жителі села у спортзал не ходять, – нарікає колишня викладачка. *– Єдине село в громаді, де активні жителі вибороли право відвідувати спортзал у навчальному закладі – Бірки. До речі, серед бірківських волейболістів є й мої колишні учні, випускники училища. Зараз вони, звісно, вже поважного віку, проте зберегли любов до спорту. А от раніше і влада, й колгоспи, й навчальні заклади активно пропагували фізкультуру, здоровий спосіб життя. І створювали всі умови, щоб заняття фізкультурою та спортом були доступними для людей. Ми, викладачі, працювали вечорами до 22.00 і не нарікали на це. Так само ніколи не виникало питання, хто має прибирати спортзал після занять: це звично робили техробітниці училища.*

Ольга Авксентіївна незмінно працювала на одному місці майже 35 років, а коли досягла пенсійного віку, одразу вийшла на заслужений відпочинок. Сподівалась увесь вільний час присвятити родині, близьким, але доля розпорядилася інакше: невдовзі її обрали головою ветеранської організації. Відтоді вона 12 років очолює це громадське об'єднання, не шкодуючи ні часу, ні сил на роботу з літніми людьми.

Утім, Ольга Авксентіївна й раніше не цуралася громадської діяльності: у молоді роки її неодноразово обирали секретарем комсомольської організації технікуму, згодом односельці тричі довіряли їй представляти їхні інтереси в Білоцерківській сільській раді.

– Тоді за кожним депутатом була закріплена певна територія: зазвичай кілька вулиць села, – розповідає вона. *– Не пригадую, щоб депутати займалися благоустроєм, наведенням ладу в парках, на кладовищах чи якимись схожими проблемами, як зараз. Жителі села самі без зволікань прибирали біля своїх дворів. Люди були набагато активнішими. До всього, існували різноманітні змагання: на звання найкращого двору в селі, найкращого господаря... Ну, може, сільський голова пройде та нагадає про ці змагання. А депутати здебільшого зосереджувалися на вирішенні конкретних побутових, соціальних проблем. Пригадую, одного чоловіка засудили за вчинений злочин, його мати залишилася самотньою, без підтримки. От ми, депутати, зібрали родичів та вмовили їх подбати про стареньку. Неодноразово доводилося вирішувати й різноманітні спори між сусідами. Ото йдеш у хату, говориш із людьми, переконуєш, умовляєш...*

Ольга Авксентіївна щиро любить людей. Їй завжди цікаво, чим живуть односельці, й усі їхні проблеми вона сприймає як свої особисті. Тому без вагань приходить на допомогу. Відчуваючи її щирість і доброзичливість, люди діляться з нею своїми бідами, тривогами й надіями, довіряють найпотаємніше. А вона безвідмовно бере на себе чужі проблеми: знаходить потрібне слово, щоб морально підтримати співрозмовника, дає слушну пораду. Звісно, в літніх людей проблем чи не найбільше: підводить здоров'я, бракує спілкування, виникають якісь побутові негаразди. Тож у голови ветеранської організації клопоту вистачає.

– Ми вітаємо ветеранів напередодні свят, зокрема з ювілеями, навідуємо самотніх людей. Є такі старенькі, які раді, коли до них бодай зайдеш у хату та погомониш, інакше вони відчувають себе покинутими й забутими, – розповідає Ольга Авксентіївна. *– Та найгірший, найнеприємніший із моїх обов'язків – це проводжати в останню путь померлих.*

Однак саме в такій непростій ситуації, коли люди розгублені, невимовно страждають від смерті рідних і не знають, що мають робити, допомога голови ветеранської організації неоціненна. Вона дає слушні поради, як організувати похорон, береться за підготовку поминального обіду, закупівлю вінків тощо, та ще й морально підтримує рідних, знаходячи найпотрібніші, найнеобхідніші слова. А на кладовищі зазвичай виступає з прощальною промовою, віддаючи останню шану покійним. У своїх виступах Ольга Авксентіївна розповідає про життєвий шлях людини й нерідко повідомляє невідомі односельцям факти...

А ще О. А. Кононенко – староста релігійної громади Святопантелеймонівської церкви. Крім того, жінка знаходить час для участі в художній самодіяльності і є членом інструментального ансамблю «Барви». Тож музика, з якою вона зріднилася ще в дитинстві, знову увійшла в її життя, даруючи насолоду і самій виконавиці, й жителям громади.

Ольга Авксентіївна Кононенко.

– Мені пощастило в житті, бо поряд був надійний і люблячий чоловік, який став для мене справжньою опорою. Ми познайомилися на роботі: Віктор Петрович працював майстром виробничого навчання. Вдячна йому за розуміння. Ми 44 роки разом. Коли я працювала в училищі, то пізно приходила додому, а зараз багато часу приділяю роботі у ветеранській організації. Однак він і тоді терпів, і зараз, – посміхається Ольга Авксентіївна.

Шановна Ольго Авксентіївно! З нагоди свого Дня народження прийміть щирі вітання від усіх жителів громади. Спасибі Вам за вашу невтомну багаторічну роботу, велич і щедрість душі, самовідданість і безкорисливість. Дозвольте побажати Вам міцного здоров'я, щастя, добробуту та життєвої наснаги у такій благородній справі, як допомога тим, хто найбільше цього потребує.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото Т. Іващенко.

Виступ народного аматорського хорового колективу «Живі джерела» у супроводі інструментального ансамблю «Барви». Третя ліворуч – О. А. Кононенко.

Люди про Ольгу Авксентіївну Кононенко

Найкращий вибір громади

Ольгу Авксентіївну я знаю відтоді, як вона приїхала в Красногорівку і стала працювати в технікумі. Коли я був Білоцерківським сільським головою (1998–2015), то стикався з О. А. Кононенко по роботі – як із депутатом сільської ради.

Ця жінка – невтомна, наполеглива, принципова й справедлива. Вона має свою точку зору й уміє її відстоювати.

Свого часу не ладилось у нас із ветеранською організацією. Це загалом специфічне об'єднання, до якого входять жителі різних населених пунктів, різного віку, усі вони мають різні погляди на життя. Якщо взяти, наприклад, якесь підприємство, то там кожен має конкретні посадові обов'язки, існують певні виробничі завдання, й усі працюють дружно і злагоджено. А у ветеранській організації активно працюють хіба що одиниці, решта не в змозі через хвороби, побутові проблеми тощо. А дехто вважає, що віддав суспільству достатньо сил і здоров'я, й тепер «хтось» мусить подбати про нього.

Ми тривалий час не могли знайти людину, яка б очолила організацію та вдихнула у неї енергію: хто не спробує – у нього не виходить, невдовзі просить його переобрати...

2010 року я запропонував обрати головою ветеранської організації О. А. Кононенко. І не помилився. Вважаю, що це найкращий вибір громади. І найкращий голова, який тільки може бути.

Ольга Авксентіївна має активну життєву позицію, вона ініціативна, а головне – в неї є бажання вирішувати проблеми. Вона нікому не дає задрімати, сама самовіддано працює й інших підштовхує: переконує, спонукає.

Як досвідчений педагог, О. А. Кононенко вміє працювати з людьми, знаходить підхід до кожного. Очоливши ветеранську організацію, вона зосередилася на вирішення соціальних питань. Коли виникають якісь складні питання – земельні, бюджетні тощо, вона теж не стоїть осторонь: вивчає їх, консультується з фахівцями.

Якби у нас у державі хоча б половина депутатів, громадських діячів були схожими на Ольгу Авксентіївну, ми б усі давно жили набагато краще.

Сергій Григорович ПИЛИПЕНКО,
с. Красногорівка.

Багатогранна натура

Дати об'єктивну характеристику Ользі Авксентіївні Кононенко доволі складно, адже це – багатогранна натура, тож можна випадково щось пропустити.

Ця дивовижна жінка розумна, мила, доброзичлива, м'яка й водночас наполеглива, при потребі жорстка. Вражають її трудоголічна активність, а також людяність.

Ольга Авксентіївна небайдужа до чужого болю, вона першою приходить на допомогу членам ветеранської організації. Якщо не може самостійно вирішити проблему – то б'є в усі дзвони, звертається за допомогою, й ми, звичайно ж, не можемо їй відмовити.

Голові ветеранської організації небайдуже все, що відбувається в громаді: робота виконавчих органів влади, впорядкування та благоустрій територій, діяльність закладів освіти і культури, пошти, амбулаторії, ФАПів, проведення різноманітних заходів... О. А. Кононенко дуже принципова людина, вона має власну думку, яку готова відстоювати. Вона надійна й дуже відповідальна людина.

Вдячний долі, що звела мене з Ольгою Авксентіївною. Щиро бажаю шановній ювілярці довгих років життя, міцного здоров'я, незгасаючої енергії, оптимізму, натхнення та подальших успіхів у роботі.

І. В. ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

І гарна господиня

Скажу чесно: до того, як О. А. Кононенко очолила ветеранську організацію, та існувала хіба що на папері. Та й папери (тобто протоколи зборів, списки ветеранів, інша документація) оформлювалися аби як.

Ольга Авксентіївна навела належний порядок (я багато років допомагала їй вести документацію й добре це знаю). Вона дуже відповідальна людина й лідер від Бога.

А як щиро, сердечно вона ставиться до людей! Як переймається чужими бідами, бере їх до душі! Коли мій чоловік хворів, вона провідувала його й морально підтримувала. І таких випадків чимало: вона ні про кого не забуває.

Далі на стор. 4

Люди про Ольгу Авксентіївну Кононенко

Закінчення. Початок на стор. 3

А ще голова ветеранської організації завжди поздоровляє ювілярів. Я неодноразово ходила з нею вітати ветеранів. І треба бачити очі 80-річних чи 90-річних людей, коли до них приходить Ольга Авксентіївна! Вона розпитує про життя, здоров'я, про те, де вони працювали і які пісні любили. Люди згадують молодість, їхні обличчя світліють, а очі сяють. А Ольга Авксентіївна декламує віршовані привітання й навіть виконує улюблені пісні ювілярів.

Не зайве сказати, що О. А. Кононенко – гарна господиня. І в дворі, й у будинку у неї завжди чистота й порядок.

Ніна Олексіївна КОРНІЄНКО, с. Красногорівка.

Добрий організатор

Я почав правити богослужіння у Святопантелеймонівській церкві, що в Красногорівці, в грудні 2011 року. Тоді ж і познайомився з О. А. Кононенко, яка була старостою релігійної громади і касиром приходу. Це чесна, сумлінна, відповідальна християнка. І дуже добрий організатор. Коли приходжу правити службу, то завдяки Ользі Авксентіївні все вже давно готове. Був випадок, коли взимку замело снігом дорогу й призначене на 8.00 богослужіння довелося перенести. Ольга Авксентіївна обдзвонила всіх прихожан і попередила людей, щоб не приходили дарма.

До пандемії коронавірусу в Красногорівці щороку на День Святого Пантелеймона відбувалося храмове свято, й активну участь у його підготовці брала О. А. Кононенко.

Богослужіння у нас відбуваються відповідно до попередньо складеного графіку, й щоб уточнити дату, люди частіше телефонують Ользі Авксентіївні, ніж мені. А ще ж вона виконує обов'язки голови ветеранської організації! Певно, її телефон ніколи не вщухає.

Коли у когось трапляється нещастя й помирає хтось із рідних, Ольга Авксентіївна приходить і дає чіткі вказівки: що треба насамперед зробити й до кого звернутися, що робити потім і т. д. І, звичайно ж, знаходить потрібні слова, щоб морально підтримати людину в тяжку хвилину, зменшити біль і страждання від непоправної втрати.

Нещодавно довелося спілкуватися з колишніми учнями О. А. Кононенко. Вони розповідали, що вона була суворою, вимогливою викладачкою. При цьому дуже багато робила для пропаганди фізкультури, спорту, здорового способу життя. Вони дуже вдячні їй за це.

У той період, коли Ольга Авксентіївна хворіла, вона хотіла полишити всю громадську роботу. При цьому переживала не стільки за своє здоров'я, як за те, чи належно виконуватимуть роботу її наступники. Тоді ми всі щиро молилися за неї, й певно, Господь почув і мої молитви, й звернення усіх прихожан. Ольга Авксентіївна зуміла викарабкатися (точніше, певно, й не скажеш) із безодні хвороби. І хоча певних наслідків не вдалося уникнути, вона продовжує й надалі працювати. І надихає людей.

Сергій Володимирович КРУТЬКО, священик Святопантелеймонівської церкви.

Наша мати Тереза

Бог послав нам неординарну людину: високоосвічену, щиру, доброзичливу, відповідальну за доручену справу, для якої до цього часу життєвим кредо є гасло ще радянських часів: «Сразу думай о Родине, а потом о себе».

Усе це про дорогу і шановану в нашій громаді голову ветеранської організації Ольгу Авксентіївну Кононенко. 22 квітня вона відзначатиме свій День народження. Тож від імені усіх пенсіонерів, яких очолює Ольга Авксентіївна з 2010 року, хочу привітати її з цим святковим і радісним днем. Хочу подякувати їй за її простоту, доброту, людяність, порядність і благородство. Вона – наша радість, наша допомога, наша порадниця і наша мама, а ми – її діти.

Завдяки їй ми, пенсіонери, відчули себе справді захищеними, бо про нас так ніхто й ніколи не піклувався. Її телефон на зв'язку і вдень, і вночі. Дзвонять із Полтави, Кременчука, Миргорода, Хоролу, Лубен і навіть Києва. До неї звертаються з різними питаннями, зазвичай за порадою, й вона не лише радить, а й вирушає в дорогу на допомогу.

Ось така вона, наша мати Тереза. Тому з нагоди 70-річчя ми бажаємо їй:

Добробуту, тепла та щастя,
Радості на всі літа,
Хай сонце весело засяє
І квітне в серці доброта.
Хай стеляться життєві далі,
Хай долю обмине журба,
Від щирої душі здоров'я,
Блаженства, миру і добра.

Оптимізму Вам, добра, тепла, добробуту, достатку, натхнення і активного довголіття, шановна Ольго Авксентіївно. Спасибі, що Ви є в нашому житті.

Від імені пенсіонерів Ніна Василівна ЧУГУЙ, с. Білоцерківка.

Географічний центр Полтавщини може стати візитівкою громади

Наша Білоцерківська громада унікальна хоча би тим, що саме на її території, неподалік с. Герусівка, розташований географічний центр Полтавської області.

Вирахував його 2008 року тодішній учень Красногорівської школи Павло Остапенко. Його мама й наукова керівниця, вчителька біології, хімії та екології Красногорівської школи Тамара Миколаївна Остапенко переконана: географічний центр Полтавщини може стати візитівкою Білоцерківської громади.

На, так би мовити, пуповині Полтавщини (географічні координати: 49°38′57′′пн. ш., 33°47′26′′сх. д.) зараз встановлений спеціальний знак та створено ландшафтний заказник місцевого значення «Географічний центр Полтавщини». Кілька років красногорівські школярі під керівництвом Т. М. Остапенко облаштовують заказник та екологічну стежку до нього.

– Учні нашої школи залюбки ходять на екскурсії та долучаються до впорядкування території, – розповідає Тамара Миколаївна. ***– Уже 15 років школярі розчищають джерела.***

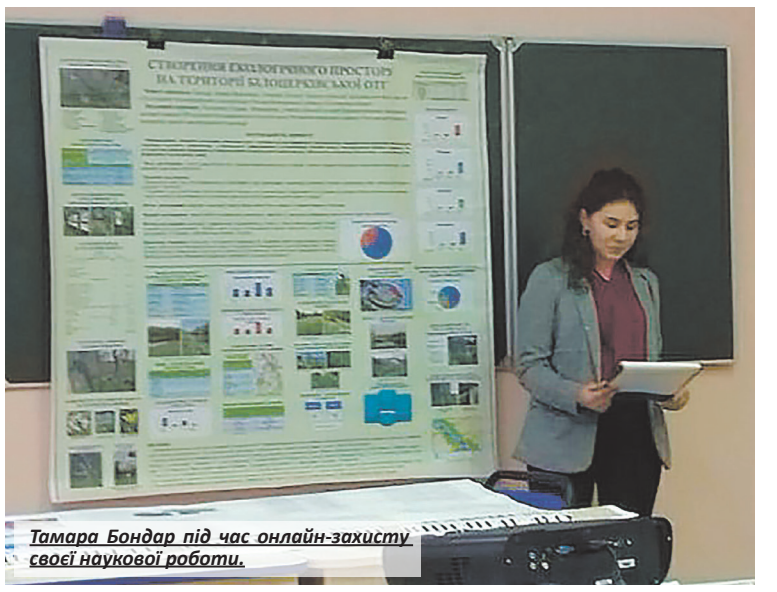

Тамара Бондар під час онлайн-захисту своєї наукової роботи.

А 2019 року красногорівські школярі під керівництвом Т. М. Остапенко підготували проєкт «Екологічна стежка до центру Полтавщини», який подали на обласний конкурс екологічних ініціатив. Проєкт передбачав проведення просвітницької роботи серед місцевого населення, заходів із охорони довкілля, розроблення 10 маршрутів до ландшафтного заказника «Географічний центр Полтавщини», облаштування стежки й території заказника (зокрема виготовлення та встановлення вказівників, банерів тощо).

Учнівський проєкт був визнаний одним із найкращих і отримав фінансування від обласної ради та Білоцерківської ОТГ (по 50 тис. грн кожна). Правда, кошти надійшли лише через рік. Сільська рада замовила виготовлення банерів і постерів, їх виготовили наприкінці 2020 року, а найближчим часом планують встановити.

Тим часом одинадцятикласниця Тамара Бондар підготувала наукову роботу «Створення екологічного простору на території Білоцерківської громади», яку презентувала на конкурсі-захисті наукових робіт МАН.

– Цього року захист наукових робіт тривав два дні й відбувався в новому онлайн-форматі, – розповідає Тамара Миколаївна. ***– У перший день усі конкурсанти (у нашій секції їх було 15, а загалом у обласному етапі МАН узяло участь понад 400 школярів із Полтавщини) готували постери, а потім їх презентували. На другий день захист робіт продовжився у формі відеоконференції між учасниками й журі. Кожен міг написати в чаті запитання, яке озвучувало журі. Тамара Бондар підготувала чимало запитань. Дівчина розповіла, що під час захисту своєї роботи дізналася багато нового, навчилася спілкуватися онлайн.***

Та головне, що робота Т. Бондар була гідно оцінена й посіла ІІІ місце в обласному етапі конкурсу.

Однак це ще не все. Кілька днів тому Полтавський обласний еколого-натуралістичний центр учнівської молоді надіслав у школу листа, в якому запропонував узяти участь у пілотному екологічному проєкті, який на території всієї України розпочинає Національний еколого-натуралістичний центр МОН України. Проєкт має назву «Організація та функціонування екологічної лідерської групи «Екологічний пост». У школі радо відгукнулися на цю ініціативу, тож Т. М. Остапенко вже формує команду з 10 чоловік. Вона запевняє: кандидатів не бракує, адже практично всі учні школи охочі й небайдужі до захисту довкілля.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Красногорівські школярі працюють на території ландшафтного заказника.

Щоб любити природу, треба її вивчати

Важко уявити собі ліс без різноголосого хору птахів, граційної козулі або велетня лося, луки – без деркачиних криків, посвистів плисок, різнобарвних метеликів і стрімких бабок. Мертвим виглядало б заплавне озеро без сплесків риби, без крякання злітаючих крячок, без жаб, що стрибають з-під ніг.

Сучасний стан природних багатств та навколишнього середовища хвилює кожну небайдужу людину. Та що робити, щоб небайдужих людей було якомога більше? Звичайно ж, виховувати змалку, навчати прогнозувати віддалені наслідки втручання в природні взаємозв'язки, підпорядковувати всі види своєї діяльності вимогам раціонального природокористування, піклуватися про поліпшення навколишнього середовища, не допускати його руйнування і забруднення.

Найкращою школою екологічної освіти та виховання є спілкування з природою, вивчення та пізнання її розвитку, а також безпосередня участь у різноманітних природоохоронних акціях чи заходах. Чим активніша позиція дитини чи підлітка у справі охорони природи, тим свідомішим буде ставлення до всього живого.

Багато уваги природоохоронній роботі приділяється у Балакліївському ЗЗСО І-ІІ ступенів. У закладі діє загін «Калина», який проводить агітаційну роботу з охорони природи. Але до природоохоронних заходів долучаються не лише члени цього загону, а й усі учні та вихованці закладу.

Учні вивчають рідкісні рослини й поширюють знання про них. У результаті саме діти на околицях Балаклії виявили рослини, що підлягають охороні. Серед них підсніжник білий, шафран сітчастий.

Екологічний пост спостерігає за гніздами лелек. Було виявлено три пари лелек, які гніздяться на водонапірній башті артезіанської свердловини у с. Балаклія, на ставках неподалік МТФ у с. Колосівка та у с. Писарівщина.

Балакліївські школярі – учасники міжнародного інтерактивного природничого конкурсу «Колосок».

Навіть найменші вихованці закладу знають: птахи взимку бояться не холоду, а голоду. Врятувати їх від голодної смерті просто: розвісити годівнички і не забувати наповнювати кормом. До виготовлення годівниць щороку долучаються діти, педагогічні працівники, батьки.

Вихованці й педагоги закладу щороку беруть активну участь у екологічному двомісячнику з озеленення і впорядкування території.

Щороку проводимо екскурсії екологічною стежиною, яка має вісім зупинок: «Яри», «Піщаний кар'єр», «Первоцвіти», «Рослини Червоної книги», «Сосновий ліс», «Птахи лісу», «У царстві грибів», «Зелена аптека».

Вивчаємо стан річки Псьол, розчищаємо джерела. Було вивчено історію виникнення і назву джерела «Свинарки». Постійно стежимо, щоб у річки Псьол і Балаклійку не викидали сміття. Якщо ж виявляємо сміттєзвалища, повідомляємо заступницю сільського голови Л. П. Луць і допомагаємо їх прибирати.

Малюки готують корм для птахів.

Учні разом із сільськими жителями розчищають річку Псьол від водоростей та різного мотлоху, долучаються до акції з прибирання сміття на берегах річки.

А ще наші вихованці беруть активну участь у міжнародному інтерактивному природничому конкурсі «Колосок», онлайн-олімпіадах із біології, де посідають призові місця й отримують «Золотий» та «Срібний» колоски. Діти люблять працювати над екологічними бюлетенями «Юний натураліст», розгадувати вікторини, ребуси, загадки.

Цього року долучилися до Всеукраїнської акції «День зустрічі птахів». Свято «День зустрічі птахів» у закладі відбулося у вигляді гри «Щасливий випадок». Змагалися дві команди з учнів 7 класу.

Не можна любити щось або когось, не знаючи. Любити – це, насамперед, знати. Отож і природу любити – значить, вивчати її, спостерігати, аналізувати, берегти, і вона озветься у вашій душі радістю життя!

Ольга АНДРОЩУК, учитель біології і хімії Балакліївського ЗЗСО І—ІІ ступенів.

Білоцерківські школярі беруть активну участь в екологічних конкурсах

У сучасних умовах розвитку суспільства надзвичайно важливим є набуття учнями екологічної компетентності, адже від рівня її сформованості в найближчому майбутньому буде залежати стан довкілля.

Формування екологічної компетентності учнів – безперервний процес, який відбувається не лише на уроках, а й у позаурочний час, і полягає в умінні розумно та раціонально користуватися природними ресурсами, усвідомлювати роль навколишнього середовища для життя й здоров'я людини. Завдання школи на сучасному етапі – формування нового типу громадянина: не лише освіченого, але й активного, здатного брати на себе відповідальність та робити особистий внесок у життя суспільства, країни, всього світу.

Розуміючи актуальність проблеми, педагогічний колектив Білоцерківської школи постійно працює над формуванням у школярів життєво необхідної компетентності. Ми використовуємо не лише традиційні, а й інноваційні технології, які активізують інтелектуальну діяльність, стимулюють до самостійного пошуку нових знань. Педагоги постійно залучають учнів до участі в екологічних ініціативах громади, області, країни.

Зокрема, результати учнівських досліджень два роки поспіль були представлені в обласному конкурсі творчих робіт для школярів та юнацтва «Громада моєї мрії». Дар'я Москвиченко підготувала проєкт на тему «Чиста громада – чиста держава» (керівник О. О. Перелай), а учениці 10 класу Анастасія Никін та Наталія Кутирь презентували дослідження на тему «Дивовижний санітар – ялівець» (керівник Т. Г. Бірук). Творчі роботи були відзначені дипломами І та ІІІ ступенів відповідно.

Команда активістів школи у складі Богдана Москвиченка, Вікторії Кузяєвої та Івана Костюка під керівництвом учителя біології Т. Г. Бірук узяла участь в онлайн-проєкті «Екошкола», мета якого – об'єднання та створення екологічного активу молодіжної спільноти, популяризація екологічного способу життя серед молодих людей та ресурсів енергозбереження. Учасники дистанційно опрацювали 12 лекційних занять із таких тем: «Я і Природа», «Природа і Я», «Я і Енергія» (джерела енергії, енергоефективність), «Проектний менеджмент», виконали контрольні тести та домашні завдання, подали на конкурс екологічний проєкт і стали фіналістами.

Призерки обласного конкурсу «Громада моєї мрії» десятикласниці Наталія Кутирь і Анастасія Никін зі своєю науковою керівницею Тетяною Григорівною Бірук.

Григорій Деркач і його наставниця В. Г. Демочко.

Осередком екологічного руху в школі є агітбригада «Екостайл». Члени колективу висвітлюють екологічні проблеми своєї місцевості та пропонують власні шляхи їх вирішення. Засобами екранної творчості діти розкрили власне бачення майбутнього рідного краю, розповіли про свою участь у вирішенні питань місцевого значення, про здобутки й виклики, про те, що можуть зробити молоді люди та влада разом задля розквіту рідного краю. Результати спільної довготривалої праці втілилися у творчій роботі «Раціональне природокористування громади», матеріали якої були подані для участі в XI Міжнародному дитячому медіафестивалі «Дитятко» у спеціальній номінації «Місцеве самоврядування – це ми!» (керівник В. В. Городнича). Відеоробота ввійшла до десятки кращих і була представлена у фінальній частині конкурсу.

Активним учасником Всеукраїнської природоохоронно-пропагандистської акції «Птах року» є учень 9 класу Григорій Деркач (керівник В. Г. Демочко), який щороку посідає призові місця. Не став винятком і 2020 рік. За результатами оцінювання журі Григорій відзначений грамотою за ІІІ місце в обласному та ІІІ місце у всеукраїнському етапі у номінації «За змістовну природоохоронну, дослідницько-пропагандистську і практичну екологічну роботу у вирішенні проблеми охорони птахів».

2019 року було проведено XII Міжнародний конкурс еколого-валеологічної спрямованості на тему «Ось мій рідний край, ось мій рідний дім». У номінації «Інтернет-блог» була представлена й робота учениці Білоцерківської школи Наталії Кутирь (керівники Б. О. Калниболотчук та О. О. Перелай). Робота Наталі отримала І місце в національному етапі й була направлена до Польщі, де за підсумками міжнародного етапу конкурсу відзначена дипломом за ІІІ місце.

Розуміючи важливість нашої роботи в екологічному напрямку, ми взяли активну участь у використанні мобільного додатку «Кліматичні краплі». Згідно з рейтингом Білоцерківська школа увійшла до числа переможців, а її представники відкрили День молоді в Польщі на 24 конференції сторін Рамкової конвенції ООН про зміну клімату (м. Катовіце).

Ми впевнені, що подібні екологічні ініціативи сприяють формуванню в учнів соціальної активності, відповідальності й екологічної свідомості, а в майбутньому їх учасники дбайливо й відповідально ставитимуться до довкілля, усвідомлюючи важливість сталого розвитку для збереження навколишнього середовища й розвитку суспільства.

Н. І. ПИСАРЕНКО,
заступник директора
Білоцерківської школи.

У Попівському ЗЗСО висаджують квіти, розчищають джерело, піклуються про птахів

Останнім часом питання охорони довкілля актуальне як ніколи, бо природне середовище не встигає регенеруватися від впливу людини. Звичайно ж, людям бракує елементарної екологічної культури. Її потрібно формувати на ранніх етапах становлення особистості: в сім'ї, в дитячому садку, школі.

Педагоги Попівського ЗЗСО І—ІІ ступенів приділяють належну увагу екологічному вихованню школярів, прагнучи розбудити в кожній дитині відчуття прекрасного, гармонію з природою.

У закладі діють гурток «Юннати», екологічна агітбригада «Зелений патруль».

Члени екологічної агітбригади спрямовують свою роботу на екологічну охорону навколишнього середовища. Вони ходять на екскурсії до джерельця в урочищі Гиринці, що розташоване біля села Корнієнки. Щовесни учні розчищають витоки джерела і прибирають територію навколо нього.

Члени агітбригади доглядають за зеленими насадженнями й примножують їх на території школи. Навесні учні висаджують плодові саджанці (яблуні, вишні) та декоративні дерева і кущі (ялівець, ялина, самшит, спірея).

На пришкільних клумбах у весняний період учні висаджують кущі троянд, півонії, декоративну ромашку, тюльпани, лілії, айстри, чорнобривці. Влітку та восени доглядають за клумбами.

Піклуються діти й про птахів. Восени вони розвішують годівниці, а протягом зими підгодовують птахів.

Члени агітбригади протягом року беруть активну участь у проведенні різних позакласних заходів з екологічної та природоохоронної тематики. Це зокрема виставка квіткових композицій, конкурси, вікторини, випуск екологічних стінгазет «Екос».

Учні агітбригади «Зелений патруль» неодноразово перемагали на районному та обласному етапах Всеукраїнської акції «Зелений паросток майбутнього» за напрямком «Чисті прибережні смуги – живі водні плеса і джерела», Всеукраїнського природного конкурсу «Мій рідний край — моя земля» за напрямком «Практична природоохоронна робота і екологія», на обласних конкурсах «Збережи ялинку», «Новорічний подарунок».

Учні розчищають джерело.

С. Г. ПАВЛИК,
учитель біології Попівського ЗЗСО І—ІІ ступенів.

І на уроках, і в позаурочний час

Не стоять осторонь екологічно-виховної роботи і в Рокитянському ЗЗСО І—ІІ ступенів. Виховання дбайливого ставлення до природи відбувається як на уроках біології, географії, екології, так і в позаурочний час.

Як розповіла директорка закладу Наталія Борблик, педагоги й учні щороку долучаються до Всеукраїнської акції «За чисте довкілля», яка була започаткована розпорядженням Кабінету Міністрів України ще 2010 року. Зазвичай вона триває протягом квітня—травня, й діти та дорослі в цей час прибирають та впорядковують подвір'я школи (а воно чимале), спортивний майданчик, перекопують клумби й висаджують на них квіти. Прибирають також прилеглу до школи територію.

– Акція «За чисте довкілля» – це наймасштабніше прибирання всієї країни, й ми не можемо залишатися осторонь, – говорить Наталія Василівна. – *Акція покликана передусім докорінно змінити ставлення людей до довкілля, до санітарного стану вулиць, населених пунктів, де вони проживають. Залучення школярів до прибирання, озеленення – це дієвий інструмент виховання, що дозволяє зрозуміти: чистота громади залежить від кожного з нас.*

Вихованці «Дюймовочки» «За чисте довкілля»

Починаючи з 25 березня в Білоцерківському ЗДО «Дюймовочка» розпочалося прибирання та озеленення території. Таким чином у нашому закладі відбувається акція «За чисте довкілля».

У рамках оголошеної всеукраїнської акції з благоустрою в дитсадку проводяться різноманітні заходи. Цікаво та змістовно організовані заняття, розваги з екологічного виховання. В груповій кімнаті є «зелене підвіконня», де росте цибуля, ячмінь, квасоля, посаджені вихованцями для спостережень. Кілька днів тому діти висіяли квіти на майданчику.

Любов до своєї землі, держави починається з найменшого – бажання і прагнення жити в чистій країні, примножувати та берегти чудову нашу землю і край, у якому живемо; виховувати в дітях усвідомлену причетність до корисних справ, дбайливого гуманного і духовного ставлення до природи; виховувати нове свідоме покоління громадян України. Віримо, що такі заходи мають важливе значення, адже щоб змінити світ на краще, слід починати з себе.

Наталія СУЛИМЕНКО,
завідувачка ЗДО «Дюймовочка».

Вихованці ЗДО «Дюймовочка» вийшли на подвір'я висівати квіти.

Від редакції. Ми навели найяскравіші приклади екологічної та природоохоронної роботи в навчальних закладах Білоцерківської громади. І хоча згадали далеко не всі з них, запевняємо: робота проводиться скрізь. Виховання свідомих громадян – загальнодержавна справа, й це добре розуміють усі освітяни Білоцерківської громади.

Сергій Василенко повсякчас наближав День Перемоги

Найвищою відзнакою колишнього СРСР було звання Героя Радянського Союзу. Його надавали за особисті або колективні заслуги перед Радянською державою та суспільством, що супроводжувалися здійсненням героїчного подвигу.

Запровадили нагороду 1934 року. Першими найвищої радянської відзнаки були удостоєні семеро полярних льотчиків, які врятували екіпаж криголаму «Челюскін». Наступними Героями Радянського Союзу 1936 року стали теж льотчики: екіпаж на чолі з Валерієм Чкаловим, який здійснив безпосадковий переліт з Москви на Далекий Схід. А потім героями ставали в основному за бойові подвиги: під час громадянської війни в Іспанії та Другої світової війни.

Серед когорти Героїв Радянського Союзу є двоє уродженців с. Красногорівка, двоє однофамільців: Федір Омелянович та Сергій Йосипович Василенки. 22 квітня виповнюється 100 років від дня народження С. Й. Василенка. Тож ця розповідь – про нього.

С. Й. Василенко народився 22 квітня 1921 року в селі Красногорівка тодішньої Білоцерківської волості Хорольського повіту. Його батьки – Йосип Дмитрович та Марія Кіндратівна – були звичайними селянами, згодом колгоспниками.

Хлопець теж не надто вирізнявся з-поміж однолітків: навчався в місцевій семирічці, а потім у Білоцерківській середній школі, був допитливим, захоплювався спортом, добре малював, оформляв шкільну стінгазету, грав на мандоліні...

1938 року юнака призвали на військову службу. 1940 року Сергій закінчив Ленінградське авіаційно-технічне училище. А через рік почалася війна...

Дев'ятнадцятирічний Сергій Василенко почав війну механіком літака ІЛ-2 у льотній частині. Ретельно готуючи до вильотів бойові машини, хлопець рвався у бій. Він постійно писав рапорти командуванню з проханням направити його в школу пілотів. Досконало знаючи матеріальну частину літака, він за короткий час відмінно освоїв льотну програму, і в березні 1943 року був зарахований льотчиком у штурмовий авіаполк. Воював на Західному і 2-му Білоруському фронтах.

Улітку 1944 року фронтова газета «Крылья Родины» на першій сторінці опубліккувала невелику замітку «Бейте врага так, как его бьет Сергей Василенко». У ній розповідалося про самовідданість і безстрашність нашого земляка.

Із червня 1943 року по серпень 1944 року С. Й. Василенко зробив понад 100 бойових вильотів. На рахунку відважного воїна 10 знищених ворожих танків, шість літаків, 80 автомашин, 10 батарей польової й зенітної артилерії, два залізничні ешелони, чотири склади з пальним і боєприпасами, сотні гітлерівців. Він завдавав ударів по передньому краю оборони ворога, по його тилах, порушував комунікації, руйнував аеродроми, знищував живу силу й техніку... Сергій Василенко своєю наполегливою ратною працею повсякчас наближав День Перемоги.

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 26 жовтня 1944 року за зразкове виконання завдань командування й виявлені при цьому мужність і відвагу заступникові командира 3-ої авіаескадрильї 312-го штурмового авіаполку старшому лейтенантові С. Й. Василенку було присвоєне звання Героя Радянського Союзу.

Закінчив війну Сергій Йосипович командиром ескадрильї в званні майора. Нагороджений орденом Леніна, двома орденами Червоного Прапора, орденами Вітчизняної війни І ступеня, Червоної Зірки, Олександра Невського, багатьма медалями.

Після Перемоги уродженець Красногорівки закінчив Червонопрапорну Військово-повітряну академію. Потім був на відповідальній дипломатичній роботі (в Угорщині та Німецькій Демократичній Республіці). Вільно володів кількома іноземними мовами (угорською, німецькою, англійською і французькою).

Герой Радянського Союзу С. Й. Василенко.

Проживав у Москві. Там же й помер у квітні 1994 року. Похований у Москві.

Сьогодні, коли територію України окупував ворог, приклад звичайного красногорівського хлопця, який, не роздумуючи, пішов боронити рідну землю й став героєм, набуває особливого значення.

В. П. БІРУК,
учитель Красногорівської ЗОШ І-ІІІступенів, краєзнавець.

Спогади про героя

Перш ніж розповісти про нашого земляка, Героя Радянського Союзу Сергія Йосиповича Василенка, мені хотілося хоча б кількома штрихами описати довоєнну систему народної освіти в нашій країні, тодішньому СРСР.

У ті роки по всій країні була запроваджена загальна обов'язкова початкова освіта. Тобто всі діти після досягнення восьмирічного віку повинні були обов'язково вступити до першого класу. А потім обов'язково набути початкову (чотирирічну) освіту. В наступних класах учитися вже було необов'язково, тобто лише за бажанням батьків і учнів.

У Красногорівці в довоєнні роки була семирічна школа. Туди й поступив у 1929 році на навчання Сергійко Василенко родом із Бондаревщини (це та частина Красногорівка, що прилягає зліва до траси Київ—Харків, якщо їхати в напрямку Харкова).

Батьки Сергія – Йосип Дмитрович і Марія Кіндратівна – були простими селянами-колгоспниками, ростили і виховували трьох дітей: Софію, Сергія і Надію.

Закінчивши у 1936 році Красногорівську семирічку, Сергій продовжив навчання у Білоцерківській школі, яка, до речі, була першою в районі середньою (десятирічною) школою. Тут Сергій мав навчатися до 1939 року, щоб здобути загальну середню освіту.

Трапилося так, що в дев'ятому класі я з Сергієм сидів за однією партою (першою від учительського стола). Ми дуже здружилися. Мабуть, цьому сприяло й те, що наші мами в молоді роки були подругами (моя мама Зінаїда Макарівна була родом із Красногорівки), а також те, що досить часто нам доводилося разом іти зі школи додому: Сергієві – на Бондаревщину, мені – на Герусівку. У нас обох було багато спільних захоплень. Ми любили грати на популярному тоді інструменті мандоліні, обидва малювали акварельними фарбами, оформляли шкільну стінгазету, займалися спортом. Але наша дружба тривала всього два роки.

Закінчивши дев'ять класів, Сергій у 1938 році вступив до Ленінградського авіаційного технічного училища. А я в 1939 році закінчив Білоцерківську середню школу, отримавши атестат відмінника (що рівнозначно золотій медалі), та вступив без екзаменів на факультет гідроспоруд Київського гідромеліоративного інституту. А в лютому 1941 року, доздавши два екзамени, перейшов учитися до Київського авіаційного інституту, два курси якого й закінчив у червні 1941 року.

Як відомо, в неділю 22 червня того року гітлерівська Німеччина підступно напала на нашу країну. 17 липня 1941 року всі студенти Київського авіаційного інституту стали курсантами Харківського військового авіаційно-технічного училища (ХВАТУ).

29 вересня того ж року, коли фашисти наближалися до Харкова, все училище евакуювали в глибокий тил. Ми опинилися в тодішній столиці Таджицької РСР – місті Сталінобаді (тепер Душанбе). В училищі готували механіків із експлуатації тогочасних військових літаків.

Після закінчення училища нас відправили на фронт. У складі 946-го авіаполку 13 листопада 1942 року я потрапив на Калінінський фронт. Потім була Курська дуга, Смоленський фронт, Білорусія.

Влітку 1944 року наш штурмовий авіаполк стояв поблизу білоруського міста Барановичі. Спекотний сонячний день. У тіні під крилом свого літака читаю фронтову газету «Крылья Родины». На першій сторінці – невеличка замітка під заголовком «Бейте врага так, как его бьет Сергей Василенко!».

Одразу майнула думка: «А чи це, бува, не мій колишній однокласник і друг?» Зразу ж пишу листа мамі з проханням дізнатися у батьків Сергія Василенка та повідомити мені номер польової пошти тієї частини, в якій він служить. Невдовзі отримав відповідь. І зразу ж написав листа приблизно такого змісту: «Прочитав у фронтовій газеті статтю про мужнього пілота Сергія Василенка. Можливо, це стаття про тебе. Дай відповідь». Через кілька днів отримую відкритку, де Сергій пише, що то справді написано про нього, що його частина знаходиться недалеко (за авіаційними мірками, звичайно) від нашого полку.

До кінця війни лишалося кілька місяців. За той час ми із Сергієм зустрічалися на фронті тричі. Опишу ці зустрічі так, як вони залишилися на сьогодні в моїй пам'яті.

Зустріч перша. Серпень 1944 року. Наш авіаполк стоїть на скошеному жнивному полі біля села Добжинівка в Західній Білорусії.

Червень 1949 року. С. Й. Василенко (сидить крайній ліворуч) під час гостин у Великуій Багачці. Крайній праворуч – автор спогадів В. Г. Іващенко. Стоять: випускниці 7-го класу та секретар комсомольської організації, випускник 10-го класу Великобагачанської школи Борис Христенко.

Надвечір, коли я збирався вступити в наряд з охорони стоянки літаків, мене раптом викликали на командний пункт. Іду туди і – о, радість! – потрапляю в обійми свого друга Серьожі Василенка. Тоді він ще не був Героєм, мав три нагороди: орден Червоного Прапора, Вітчизняної війни І ст. і Червоної Зірки. Звання в нього було старший лейтенант. Прилетів він на літаку По-2 («кукурузнику», нічному бомбардувальнику, який німці прозвали «швейна машинка», тому що не давав спати вночі й точно влучав у ціль). Сергій коротко розповів мені, що після закінчення військового училища він до 1942 року був, як і я тепер, механіком літака Іл-2. Написав багато рапортів командуванню з проханням направити його в школу пілотів. Досконало знаючи матеріальну частину літака, він досить швидко опанував техніку пілотажу й став льотчиком.

Друга моя зустріч із Сергієм Василенком відбулася наприкінці листопада 1944 року. Наближалася четверта воєнна зима. Механіки готували машини до експлуатації в суворих зимових умовах. Справа в тому, що для охолодження мотору взимку в систему заливається не вода, а рідина під назвою антифріз, що не замерзає навіть при сильних морозах. Але за довгі зимові ночі мотори, а значить, антифріз і авіамасло, сильно охолоджувалися. І вранці перед бойовим вильотом їх не можна було запустити без підігріву. Цей підігрів проводився спеціальною лампою, яка дещо нагадувала керогаз. Від цієї лампи до нижньої частини мотора через дві труби надходило гаряче повітря. Для того, щоб водо- і маслопроводи не погоріли, їх необхідно було обмотати асбестовою стрічкою або шнуром. Саме цим я й займався, лежачи зверху на моторі. І раптом чую знайомий, рідний голос Сергія: «Чим займаешся, Васю? Готуєш машину до зими?»

Я припинив роботу, зіскочив з літака, ми обнялися й коротко розповіли про свої фронтові справи. Того разу Сергій прилітав до мене на літаку Ул-2.

Третя моя зустріч із Сергієм Василенком відбулася напередодні 1 травня 1945 року. Сергій, уже Герой Радянського Союзу, уже командир ескадрильї, майор, прилетів до мене в полк біля міста Штаргард (тепер Старгард) у Польщі. Будучи знайомим із командиром нашого полку, Сергій відпросив мене на добу в свій полк для зустрічі свята.

Потім наші шляхи знову на деякий час розійшлися. Після закінчення війни Сергій Василенко успішно закінчив військову академію ім. М. Є. Жуковського. Я ж служив старшим авіамеханіком у своєму полку, який тепер носив назву «189-й гвардійський штурмовий ордена Суворова Брестський авіаполк».

6 червня 1946 року як студент третього курсу авіаінституту я був демобілізований, приїхав додому, вступив до Харківського авіаінституту на моторобудівний факультет (Київський авіаінститут в роки війни був зруйнований і на той час ще не відновив роботу). Але в лютому 1947 року я змушений був залишити навчання в ХАІ. 20 травня того ж року влаштувався на посаду вчителя іноземної мови Великобагачанської середньої школи. Одночасно вступив на заочне навчання в Харківський державний університет (філологічний факультет, російське відділення) і на курси іноземних мов (німецьке відділення) в Москві. В 1953 році закінчив університет, отримавши диплом із відзнакою, а в 1954 році – курси іноземних мов.

В 1949 році Сергій приїжджав до мене у Велику Багачку (ви бачите його на фото).

З 1955 по 1967 рік я працював спочатку завучем, а потім директором Білоцерківської середньої школи. З Сергієм ми зустрічалися майже щоліта. Влітку 1965 року, перебуваючи у відпустці у своїх батьків, Сергій серйозно захворів, лікувався у Москві.

З січня 1967 року я жив і працював у Великій Багачці у райкомі партії. На пенсію вийшов лише в 1985 році. Потім ще три роки викладав іноземну (англійську та німецьку) мови в Красногорівському СПТУ-49.

Наші зустрічі із Сергієм, природно, стали рідшими. Останній раз ми бачилися у Великій Багачці в 1981 році, коли Сергій зі своєю дорослою дочкою і зятем відвозив мене в райком партії.

14 квітня 1994 року Сергій Йосипович помер, похований у Москві.

В пам'яті всіх, хто його знав, Сергій назавжди залишився як людина великого таланту, 11 років він працював на дипломатичній роботі в Угорщині й Німецькій Демократичній Республіці. Вільно володів кількома іноземними мовами (угорською, німецькою, англійською, французькою). Відзначався надзвичайною скромністю, людяністю, чуйністю.

Це був Герой, який вийшов з глибин народу, це була справжня Людина.

Василь Гаврилович ІВАЩЕНКО,
ветеран війни і праці.
Спогади записані 5 квітня 1995 р.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Бірки,
ветерана праці
МОЧАРКО
Ганни Миклушівни;

жительки с. Бірки, учасниці війни, ветерана праці
БОНДАР
Ганни Григорівни;

жителя с. Красногорівка,
дитини війни, ветерана праці
ХАЛЯВИ
Григорія Андрійовича;

жительки с. Герусівка,
ветерана праці
ІВАЩЕНКО
Любові Іванівни;

жительки с. Коноплянка,
учасниці війни, ветерана праці
БОБИР
Віри Федосіївни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

«Квітуча Україна» Яніни Пилипенко

Уже четвертий рік поспіль Кременчуцький педагогічний коледж імені А. С. Макаренка організовує та проводить обласний фестиваль-конкурс учнівської молоді «Kids'Art». Його мета – активізувати творчі здібності старшокласників, популяризувати та вдосконалити різноманітні види образотворчого й декоративно-прикладного мистецтва.

Яніна Пилипенко та її робота.

Цього року на конкурс надійшло понад 80 робіт від 58 художників, арт-технологів та арт-дизайнерів віком від 14 до 17 років із Полтавської й Кіровоградської областей. Здебільшого це були учні художніх шкіл, виховних закладів, гуртків із образотворчого і декоративно-прикладного мистецтва. Вони змагалися в трьох номінаціях: «Живопис», «Скульптура» й «Декоративно-прикладне мистецтво». Усі роботи мали відповідати темі «Квітуча Україна».

Спробувати свої сили вирішила й десятикласниця Красногорівської школи Яніна Пилипенко. На розгляд журі вона представила свій малюнок «Квітну я - квітне Україна». Приємно, що робота Яніни виборола ІІІ призове місце в номінації «Живопис». Вітаємо!

Робота Дарини Трускало спонукає більше читати

Ні для кого не секрет, що в сучасному світі інформаційних технологій паперові книги читають усе менше й менше. Щоб популяризувати читання, особливо серед молоді, викладачі кафедри журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка третій рік проводять обласний конкурс соціальної реклами читання.

Цього року до участі приймали проєкти у форматах плакату, буктрейлера, коміксу й відеоролика від учнів і студентів навчальних закладів різних типів.

Свої доробки на конкурс надіслали понад 60 учасників із Полтави, Кременчука, Хоролу, Лубен, Миргородського району й сусідніх областей.

Учениця 8 класу Білоцерківської ЗОШ Дарина Трускало теж узяла участь у конкурсі. Вона створила плакат «Пірнай у книжкову безодню!», щоб нагадати молоді про значення книги й читання в житті кожної людини. Пірнаючи в книжкову безодню, ми дістаємо «перли»: знання, мудрість, інформацію, насолоду, тренуємо свій мозок, покращуємо психічне здоров'я. Це ті складники, які є значущими сьогодні.

Робота білоцерківської школярки була належним чином оцінена: Дарина зайняла ІІІ місце в категорії «Плакат».

Традиційно переможців творчого змагання оголошують до Міжнародного дня дарування книг 14 лютого. Цього року церемонія нагородження відбулась онлайн 15 лютого 2021 р. Д. Трускало отримала дипломом та два примірники літературно-мистецького журналу «Полтавська криниця».

Усі люди різні, мають різний соціальний статус, вподобання, проте всі без винятку мають змогу стати кращими завдяки книзі.

Дарина Трускало.

Вдалий дебют красногорівських туристів

Три роки на базі гуртка «Джура» Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ступенів працює секція пішохідного туризму. Цей вид спорту вимагає не лише вартісного матеріального обладнання (індивідуальні системи, карабіни, вірьовки, рукавиці, шоломи й багато чого іншого), а й належної фізичної підготовки, спритності, уміння в'язати вузли, а також безстрашності, бо етап «похилий спуск» виконується із 7-метрової висоти.

Юні спортсмени разом зі своїм тренером Володимиром Пилиповичем Біруком наполегливо шліфували свою майстерність та готувалися продемонструвати її під час змагань. Двічі запрошували для надання допомоги та консультацій методиста комунального закладу «Полтавський обласний центр національно-патріотичного виховання, туризму і краєзнавства учнівської молоді Полтавської обласної ради» Анатолія Вікторовича Криворучка.

І ось нарешті 22 березня 2021 року команда туристів уперше взяла участь у відкритій першості з пішохідного туризму в залік 24 обласної туристської спартакіади учнівської та студентської молоді Полтавщини, що відбулася на базі Новокочубеївського ЗЗСО Скороходівської ОТГ.

Красногорівська команда за кілька хвилин до старту.

Хвилюючі моменти змагань.

У змаганнях брали участь 35 команд (198 учасників), тож конкуренція була значною. Проте красногорівська команда у складі Владислава Кордубана, Віталія Кордубана, В'ячеслава Семуки, Євгенії Тур, Тетяни Кордубан, Анжели Шарай, Вадима Ільченка, Данила Левченка, Віталія Тимошенка успішно впоралася з усіма етапами змагань. А учениця 9 класу Євгенія Тур посіла третє місце в індивідуальному заліку.

Тренер та учні висловлюють подяку керівництву Білоцерківської ОТГ, яка забезпечила команду необхідним обладнанням, та керівництву ТОВ «Білагро» за допомогу в обладнанні спортивного залу. Вдячні й адміністрації Новокочубеївського ЗЗСО за організований теплий прийом, а суддям змагань – за додаткові майстер-класи. Окрема подяка нашому незмінному водієві Анатолієві Івановичу Левченку!

Після першого старту юні туристи чекають на наступні змагання й нові перемоги.

В. М. ОМЕЛИЧ,
заступник директора школи
з виховної роботи.

Зверніть увагу

Медичні послуги по-новому

Із 1 квітня в Україні запрацювала нова Програма медичних гарантій, яка передбачає 35 пакетів медичних послуг. Три пакети будуть новими, а ще п'ять — виокремлені із вже наявних.

Як повідомляє Національна служба здоров'я України, нові медпослуги включають:

- лікування та супровід пацієнтів із гематологічними та онкогематологічними захворюваннями у дорослих та дітей в амбулаторних та стаціонарних умовах;
- психіатрична допомога, яка надається мобільними мультидисциплінарними командами;
- вакцинація від гострої респіраторної хвороби COVID-19.

Ще 5 — виокремлені із існуючих пакетів медичних послуг. А саме:

- стоматологічна медична допомога в амбулаторних умовах;
- ведення вагітності в амбулаторних умовах;
- лікування пацієнтів методом перитонеального діалізу в амбулаторних умовах;
- супровід і лікування дорослих та дітей, хворих на туберкульоз, на первинному рівні медичної допомоги;
- готовність до реагування на інфекційні захворювання та епідемії.

Як і раніше, Програма медичних гарантій охоплюватиме такі види медичної допомоги: первинна, спеціалізована та високоспеціалізована допомога, екстрена, паліативна допомога та медична реабілітація, медична допомога дітям до 16 років та медична допомога при вагітності та пологах.

Пріоритетними залишаються: лікування гострого мозкового інсульту та гострого інфаркту міокарда, медична допомога при пологах, медична допомога новонародженим у складних неонатальних випадках та шість досліджень для раннього виявлення раку.

НСЗУ не оплачуватиме медичні послуги, які надаються за направленнями в паперовій формі. Всі надавачі медичних послуг за договорами з НСЗУ зобов'язані вести електронні медичні записи про направлення в електронній системі охорони здоров'я.

Бюджет програми на 2021 рік становить 123,4 млрд грн.

А з 1 липня 2021 року НСЗУ запровадить програму реімбурсації інсулінів. Рецепт на інсуліни буде винятково електронним, а маршрут пацієнта — зрозумілішим.

П'ять простих правил для «здоров'я» мобільних пристроїв

Мобільний телефон, а віднедавна й смартфон стали звичними та незамінними речами в нашому житті. З їхньою допомогою ми спілкуємося, дізнаємося новини, дивимося фільми, розраховуємося за покупки тощо.

Та чи всі вміють правильно користуватися мобільними пристроями? Нерідко ми своїми діями несвідомо вкорочуємо їм життя.

Щоб телефон/смартфон служив довше, не можна розмовляти, коли він заряджається. Ще одна поширена помилка – вмикати зарядку на цілу ніч.

То скільки часу й допоки заряджати батарею, щоб вона якомога довше тримала заряд і загалом служила довго? Ми зібрали для вас актуальні поради експертів.

Сучасні мобільні пристрої розраховані приблизно на два—три роки роботи. Технічний прогрес не стоїть на місці, гаджети увесь час оновлюються, тож, на думку виробників, «просунуті» користувачі постійно викидатимуть застарілі моделі та купуватимуть нові.

Однак далеко не всі мають такі фінансові можливості, а головне — бажання розставатися з речами, до яких звикли, які здаються зручними й зрозумілими. І хоча виробники «не заморочуються» над довговічністю пристроїв, термін їхньої служби можна продовжити завдяки правильній експлуатації.

Оптимальні цифри

Працездатність телефону залежить передусім від батареї. Більшість користувачів заряджає її при мінімальному заряді (зазвичай коли залишається менше 10%) і щоразу доводить його до позначки 100%.

Років 10—15 тому такий підхід був би цілком виправданим, адже тогочасні акумулятори справді вимагали повторення циклу розрядка—зарядка для відновлення ємності. Однак зараз у девайсах використовують літій-іонні батареї, які витримують близько 500 циклів повної зарядки (від 0 до 100%). А це — 4 роки роботи, якщо заряджати батарею двічі на тиждень і менш ніж 3 роки зарядок через день.

Щоб подовжити термін служби пристрою принаймні втричі, не варто розряджати смартфон у нуль. Почніть заряджати його, коли батарея розряджена десь на 35—40%. І чекати, коли вона повністю зарядиться, теж не варто: відключіть зарядний пристрій на позначці 75—80%.

Щомісячне «тренування» акумулятора

Загалом фахівці радять підживлювати батарею невеликими порціями кілька разів на день, наприклад, тричі: зранку в автомобілі, вдень на роботі від комп'ютера й увечері вдома від розетки.

Водночас раз на місяць не зайве повністю розрядити смартфон, а потім зарядити до 100%. Це дозволить відкалібрувати електроніку, щоб коректно відображався рівень заряду. Якщо цього не робити, індикатор через деякий час почне трохи «брехати».

Особливо корисна така процедура для нових смартфонів. Розряджений до 0% пристрій підключіть уперше для зарядки не менше ніж на 6 годин.

У повному спокої, але не цілу ніч

У жодному разі не залишайте зарядний пристрій увімкненим на цілу ніч! У такому випадку акумулятор перегрівається й повільно «вмирає» (його максимальна ємність знижується). Для прикладу: щоб повністю зарядити батарею ємністю 2900 мАг, вистачить 2,5—3 години. Якщо тримати зарядний пристрій у розетці далі, це викличе «стресовий стан» батареї.

Особливо швидко виходять із ладу апарати, де встановлений потужний акумулятор, наприклад, ємністю 4000 мАг. Постійний вплив високої напруги значно знижує рівень функціонування телефону.

Коли телефон заряджається, не варто користуватися ним: відповідати на дзвінки, телефонувати, грати в ігри тощо. Причина попередня: акумулятор отримує додаткове навантаження й перегрівається.

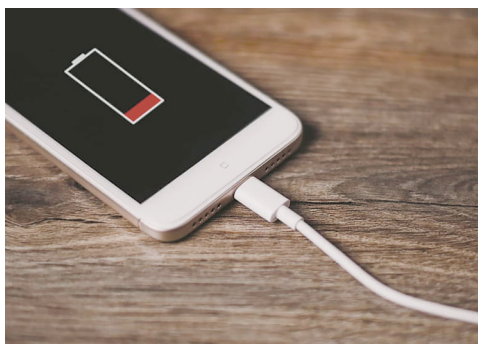

Якщо не дотримуватися цих простих правил, уже через рік ви помітите, що батарея не тримає заряд і часто розряджається.

По можливості вимикайте телефон перед тим, як поставити його на зарядку. У стані повного спокою апарат зарядиться швидше, адже енергія не витрачатиметься на роботу модулів зв'язку, екрану, додатків та інших функцій.

Температурний режим і зайві функції

Оптимальна температура дуже важлива для роботи акумулятора смартфона. При перепадах температури акумулятор швидше розряджається й загалом може гальмувати та не виконувати повністю своє призначення.

Тож улітку не залишайте свої девайси під прямими сонячними променями на столі, підвіконні, а особливо в машині! Взимку не носіть телефон у зовнішніх кишенях одягу й постарайтеся якомога менше користуватися ним на морозі.

Продовжити термін життя акумулятора

допоможе й відключення зайвих невикористовуваних функцій, які постійно «їдять» енергію. При потребі ви завжди зможете їх активувати заново.

Наостанок...

Отже, підсумуємо. Щоб продовжити термін служби смартфона, достатньо дотримуватися п'яти простих правил:

1) заряджати смартфон кілька разів на день невеликими порціями, дотримуючись рівня заряду батареї на позначках від 35—40 до 75—80%;

2) по можливості вимикати телефон під час підзарядки;

3) одразу відключати зарядний пристрій;

4) раз на місяць повністю розряджати та заряджати телефон;

5) контролювати температурний режим.

Якщо не вийде виконувати ці рекомендації, біди не трапиться. Та все ж правильна експлуатація — запорука успішної роботи будь-якого пристрою.

За матеріалами Інтернет.

Шановні жителі Білоцерківської сільської ради!

Нагадуємо, що в березні 2021 року постачання газу замість ТОВ «Полтавагаз збут» здійснювала компанія останньої надії «Нафтогаз». Усім, хто отримує пільги на природний газ у безготівковій формі, кошти за березень будуть перераховані постачальнику «Нафтогаз».

Плату за використаний природний газ за березень 2021року теж потрібно платити на рахунки «Нафтогаз». Рахунки надходитимуть через Укрпошту.

В подальшому, будь ласка, оберіть постачальника газу і укладіть із ним договір на постачання газу. У випадку, якщо пільговик укладе договір не з ТОВ «Полтавагаз збут», а з іншою газопостачальною компанією, будь ласка, терміново повідомте її реквізити (назву, розрахунковий рахунок) у Білоцерківську сільську раду в сектор соціального захисту населення та на віддалені робочі місця сіл Рокита, Корнієнки, Бірки, Поділ.

Зоя Миколаївна ЗЛЕНКО,
завідувач сектору соціального захисту.

Що буде з цінами на газ

Після так званих тарифних протестів у грудні-січні за дорученням Президента України В. Зеленського Кабмін із 1 лютого обмежив вартість газу на рівні 6,99 грн за куб. м для всіх постачальників. Однак таке обмеження діяло лише два місяці. Уже з 1 квітня постачальники блакитного палива можуть встановлювати ринкову вартість ресурсу.

Попри те, що ціни на газ на європейських хабах останнім часом зростають, більшість українських газопостачальних компаній вирішили суттєво не підвищувати ціни. Так, регіональні газзбути, які контролюють левову частку ринку постачання газу для населення, озвучили ціну 6,99 грн за куб м.

До такого рішення їх підштовхнули наполегливі «рекомендації» влади. Втім, у подальшому ціна на блакитне паливо, вочевидь, таки буде змінюватися.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121407. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua